

EN JOSEP MOMPOU, EL PINTOR, M'HAVIA ENCOMANAT D'IL·LUSTRAR UNA NATURA MORTA. TOT PENSANT-HI, I EN TORNANT DEL PORT DE LA VALL CAP AL MEU ALBERG DE PORT DE REIG—BUFAVA EL MESTRAL I EL MAR S'ENCRESPA I ENFOSQUIA—, M'HAN ATURAT ELS FRIGOLA, DE CAÇA DE LA SELVA. M'HAN DIT QUE ANAVEN A CAN CANET, EL LLIBRER DE FIGUERES, PERQUÈ ELS GUARDÉS UN DIARI QUE ELS HAVIEN ASSEGURAT QUE DUIA QUE JO M'HAVIA MORT. S'HO HAVIEN CREGUT. EN PREGUNTAR-LOS COM S'HO HAVIEN PRES, HAN RESPOST QUE HAVIEN COMENTAT ENTRE ELLS:— POBRE FOIX, POC EL VEUREM CAP MÉS ESTIU AL CAFÈ DE LA MARINA

Cansat d'anar per vila
Jo sí que torno al Port;
Allà ningú cavil·la:
Qui no pesca va a l'hort.
Al cau de la Sibil·la
Fan córrer que só mort.

Diuen que ho duu el diari
I ho ha llegit el bus;
Se'n fa creus el vicari
Que diu missa al Pertús:
Al mirall de l'armari
Ja em veig com un intrús.

Si passo per la Riba
Quan l'alga fa el seu bull,
El del cafè m'esquiva
I s'amaga el del trull;
Somric als de l'estiba,
I em guaiten de mal ull.

Plora el qui ferra l'ase
Tot fent renou pel sou
I l'airosa que es casa

Amb un bastaix de bou.
Me'n vaig, de dret, a casa
Que encalcinen de nou.

Passo, llarg, per la sala
Amb retaules bastards
I el que cullo a la cala
Pel ponentol de març;
Prenc l'escopeta amb bala
I salvo el bruc i l'arç.

Sé on la perdiu s'ajaça
I on vola, si s'escau;
No cal forfollar massa
Les mates de Puignau:
Qui té l'ull per la caça
Ben tost albira el cau.

D'un tret, dalt, a la coma,
Abato un perdigot;
O de pèl o de ploma
Ço que hec ho enfunyo al pot:
No em cal fer el Dret, a Roma,
Per a enxarxar un peixot.

Amb caça i pesca forta
Tothom atia el foc,
L'hostal m'obre la porta,
I gairebé els commoc:
—Us porto, per al coc,
Una natura morta.

El Port de la Selva, novembre 1956*

De Desa aquests llibres al calaix de baix